

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

«Άεφνα, ή γρηά Μαγκέ φώναζε:
—Αύτη είναι!... Αύτη!... Η δεύτερη γυναίκα του δηλητηρία-
στη!

Καί ώρμησε πάνω στην Σουζέτ!...
Η κ. ντε Νορβαζύ προσπάθησε ν' άμυνθη, μά δέν μπόρεσε, ούτε πρόλαβε νά φέρη καν την παραμικρή αντίσταση.
Η Μαγκέ, καθώς ώρμησε πάνω της, της έπιασε τά δυό χέ-
ρια καί μονομιάς την έσπρωξε καί την πέταξε κάτω, ανάσκε-
λα. Έβαλε ύστερα τό γόνατά της πάνω στό στήθος της Σου-
ζέτ, καί την πιέξε, έτσι μ' όλο τό βάρος του σώματός της. Ά-
μέσως έπειτα άρχισε νά της φράξη τό στόμα μέ χιόνι, λέγον-
τας:

—Είσαι σού!... Σε γνώρισα!... Τί νά σου κάνω τώρα;... Για-
τί ήρθες!... Δέν σου είπα νά μή ξαναγυρίσεις πειά έδώ!... Τώ-
ρα θά σε σκοτώσω!... Η μι-
κρούλα μου δέν εινε πειά έδώ,
γιά νά σε σώσει!...

Η θέσι της κυρία ντε Νορ-
βαζύ ήταν άπελπιστική. Βρι-
σκόταν, στη διάκρισι μιάς άλ-
θινής τρέλλης. Άπό τό στόμα
της, που ήταν γεμάτο χιόνι, μό-
νο βογγητά άκούγοντουσαν.

Η Μαγκέ την τινάζε καί της
έσφιγγε τόν λαιμό. Κι' άξάφνα,
σάν ν' της ήθε νά άπποδο-
κητή έμπνευσις άδριασε νά σό-
νη την μισολιπόθυη Σουζέτ
πρός τόν τάφο της κέρνης κού-
κλας.

—Ένα άγαλμα!... Ένα ά-
γαλμα γιά τό μνήμα του! Ή-
σού μου!... Εσπώνιζε τώρα ή
γρηά-Μαγκέ. Νά τί θά σε κά-
νω!... Η Κλαίρη μου θέλει τό-
ρα, πλούσιο τάφο!... Πιό δώ-
μοφο κι' άπό κείνουσ ποδιε
στά μεγάλα νεκροταφεία!... Μ'
ένα άγαλμα πάνω του!... Έ-
λα!... Έλα... Θ' αναπαύσαι
καλά πάνω στον λάκκο της μι-
κρούλας μου!...

Η Σουζέτ, παρ' όλο τόν τοόμο της, που της άφαιρούσε κά-
θε δόνακι, πάλευε ακόμη. Προσπαθούσε νά στύσει τό νιόνι άπ'
τό στόμα της, καί νά φωνάξη, μά ή γρηά όλο την φλιωνε μέ
τό νιόνι.

Έγινε, έτσι, τίς αισθήσεις της ή Σουζέτ. Η Μαγκέ, τότε,
της έέσκιπε τά ρούχα καί την έβασε μέ τά σκουινά άπ' τά
παλούκια του τάφου, άφήνοντάς την μισόγυμη καί δεμένη,
πάνω στό νεοκαμμένο νήσιο του Λάγκου!

Όόθια, τότε, ή γρηά-Μαγκέ, σπάρωσε τά χέρια της, καί
κούταξε θριαμβευτικά τό άφραίο σώμα της δόστυχης γυναι-
κάς!...

Καί τό χιόνι πέφτοντας όλοένα, έντυνε μέ τό λευκό του σά-
θισο την νεαρά κυρία ντε Νορβαζύ, καί την έκανε νά φαίνε-
ται σάν ένα άγαλμα άληθινό, πάνω στό ψεύτικο μνήμα!

Διού μέρες έπειτα, την ώρα
πού ή σούνη σκόρπιζε τό σκού-
τάδι, κι' έπαυσε γιά καθό-
στη της την γιονισμένη έκτασι,
ό ντε Νορβαζύ χτυπούσε την

Όόθια, τότε, ή γρηά Μαγκέ, σπάρωσε τά χέρια καί κούταξε
θριαμβευτικά τό άφραίο σώμα της δόστυχης γυναικάς...

ζώ νά τυναχτή!... Δέν καταλάβαινε τί σημασία είχαν τά λόγια
της τρέλλης... Μά έτρεξε προς τόν κήπο!...

Έκεί αντίκρυσε τόν διπλό τάφο, που διπλά τόν τιμωρούσε!...

Τό χιόνι είχε σκεπάσει τό άμορφο κορμί της Σουζέτ, καί
τόχε κάνει σάν άγαλμα!... Μά κι' έκείνου, ή στιγμή αύτή, δέν
ήταν πειά σάν άνθρωπος αύτού τοί κόσμου!... Σετκήταν άκί-
νητος, σκυφτός, άπ' τό βάρος, θάλεγε κανείς, της άισπάρ-
της τιμωρίας του. Τό μυαλό του σάλεψε! Η ψυχή του μόνο
ζούσε!... Καί μιά έσωτερική φωνή του έλεγε: Νά ή θεία δική!...

Η γρηά-Μαγκέ—πού ήταν. θαρρεί κανείς, τό χέρι της θείκης
δικαιοσύνης—εία κι' αλόγιστη, παρήφανη καί θριαμβευτική,
πηγαινερχόταν κοντά στον κ. ντε Νορβαζύ!...

Ευθαμένη στό μαύρο σκούταδι της τρέλλας, ή Μαγκά—

γαινερχόταν μπρός στό διπλό

μνήμα, καί γύρω στον άμοιρο

σούγου!... Σάν ίέρεια του τά-
φου, καί σάν δαίμονας—ούλα-

κας της ψυχής του δηλητηρια-
στη!...

ΤΕΛΟΣ

Η
ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

πόρτα του μοιραίου εκείνου επιτιού—πού ήταν τώρα ή άγριο-
φωλή της γρηά-Μαγκέ.

Ό κ. ντε Νορβαζύ είχε άθωώπους της έμπιστοσύνης του,
πού παρακολουθούσαν καί μάθαιναν πού πήγαινε κάθε φορά
ή ούζυγός του. Κι' ένας άπ' αύτούς, τόν πληροφόρησε, πώς ή
Σουζέτ είχε ζητήσει, πρό δύο ήμερών, στή σιδηροδρομική στα-
θμό, εισιτήριο γιά τό Ώμπρεβίλ.

Πώς!... Έπέστρεφε στό μέρος που της είχε αφήσει τόσο τρο-
μερή άνάμνησι;... Εκπληκτός όσο κι' άνήσυχος, ό κ. Νορ-
βαζύ έφυγε άμέσως γιά νά πάη στό Ώμπρεβίλ.

Χτυπούσε, τώρα ευρικά, την πόρτα του άλλου άρχοντικού
του... Χτυπούσε... Χτυπούσε... Χτυπούσε...

Επιτέλους, πήγε ή γρηά-Μαγκέ κι' άνοιξε.

—Είδες την κυρία ντε Νορβαζύ;... Ξέρεις πού βρίσκεται;

Η γρηά, πού ίσως νά μήν άκουσε, πιθανό! άκόμα καί νά
μή τόν άναγνώρισε, είπε μέ ύφος φιλοφρονητικό:

—Σάς ζητώ συγγνώμη, κύριε, πού σας έκανα νά περιμένε-
τε μ' αύτό τό κρσί!... Κοιμώμου!... Ήρθατε νά δите τόν

τάφο;... Εινε άπ' τά αξιοθέατα του τόπου μας!... Όλοι α' ξε-
νοί έρχονται γιά νά τόν δούν!...

Ό κ. ντε Νορβαζύ την έ-
σπρωξε καί μπήκε μέσα, μουρ-
μουρίζοντας:

—Θεόταλλη!

Καί θέλησε ν' άνέβη τη σκά-
λα, μά ή Μαγκέ τόν σταμάτη-
σε, λέγοντας:

—Όχι, κύριε!... Εινε άπό
δω!...

Καί τόν άνοιξε την πόρτα
του κήπου.

—Περάστε, παρακαλώ... Κά-
νετε τόν κόπο νά περάσετε..

ΈΑξίζει νά δите αύτόν τόν τά-
φο!... Έχει μέσα του την κυ-
ρία ντε Νορβαζύ!... Κι' άπό

πάνω του εινε πάλιν ή κυρία
ντε Νορβαζύ!...

Ό κ. ντε Νορβαζύ σάστισε.

—Μά περάστε, λοιπόν, νά
δите τό άμορφο άγαλμα πού-
θάλα στον τάφο του μικρού
μου Ήσού!... Πρέπει νά τό
δите!... Έλεγε μ' έπιμονή ή
γρηά.

Τότε, ένα άνεξήγητο προαί-
σθημα έκανε τόν ντε Νορβαζύ

νά σησασ: είχαν τά λόγια

της τρέλλης... Μά έτρεξε προς τόν κήπο!...

Έκεί αντίκρυσε τόν διπλό τάφο, που διπλά τόν τιμωρούσε!...

Τό χιόνι είχε σκεπάσει τό άμορφο κορμί της Σουζέτ, καί
τόχε κάνει σάν άγαλμα!... Μά κι' έκείνου, ή στιγμή αύτή, δέν
ήταν πειά σάν άνθρωπος αύτού τοί κόσμου!... Σετκήταν άκί-
νητος, σκυφτός, άπ' τό βάρος, θάλεγε κανείς, της άισπάρ-
της τιμωρίας του. Τό μυαλό του σάλεψε! Η ψυχή του μόνο
ζούσε!... Καί μιά έσωτερική φωνή του έλεγε: Νά ή θεία δική!...

Η γρηά-Μαγκέ—πού ήταν. θαρρεί κανείς, τό χέρι της θείκης
δικαιοσύνης—εία κι' αλόγιστη, παρήφανη καί θριαμβευτική,
πηγαινερχόταν κοντά στον κ. ντε Νορβαζύ!...

Ευθαμένη στό μαύρο σκούταδι της τρέλλας, ή Μαγκά—

γαινερχόταν μπρός στό διπλό

μνήμα, καί γύρω στον άμοιρο

σούγου!... Σάν ίέρεια του τά-
φου, καί σάν δαίμονας—ούλα-

κας της ψυχής του δηλητηρια-
στη!...

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

«Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ»